

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2731/2022
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА, рођене ... из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милан Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Прешево, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1703/21 од 25.01.2022. године, у седници већа од 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1703/21 од 25.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 122/19 од 18.01.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилци, која није изабрана на јавни оглас објављен у листу "Послови" од 31.12.2014. године, на послове ... на неодређено време, исплати материјалну штету због немогућности остваривања зараде у периоду од 01.02.2014. године до 22.10.2018. године у износу од 1.421.851,77 динара, са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 10.06.2019. године па до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 196.820,00 динара, с тим што на износ од 85.000,00 динара тече законска затезна камата почев од дана извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 1703/21 од 25.01.2022. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Бујановцу П1 122/19 од 18.01.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд туженог обавезе да јој на име накнаде штете јер није изабрана на јавни оглас објављен у листу "Послови" од 31.12.2014. године, на пословима ... на неодређено време, исплати материјалну штету због немогућности остваривања зараде у периоду од 01.02.2014. године до 22.10.2018. године у износу од 1.421.851,77 динара, са законском затезном каматом почев од 10.06.2019. године па до исплате, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован. Ставом другим изреке, тужилца је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.125,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) и члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиле не указује се на неку битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачке 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била пријављени кандидат на огласу који је тужени објавио у листу „Послови“ 31.12.2014. године, за пријем четири извршиоца на пословима ..., у радни однос на неодређено време. Тужени је донео одлуку 21.01.2015. године којом су изабрани други кандидати, па је против те одлуке тужила водила парнични поступак, у ком је, правноснажном и извршном пресудом Основног суда у Бујановцу П1 398/15 од 17.03.2016. године, поништено решење туженог од 21.01.2015. године, као незаконито, а наложено туженом да изврши поновни избор кандидата у складу са условима из објављеног конкурса. Поступајући по правноснажној пресуди, тужени је донео нове одлуке број .. и .. дана 29.11.2016. године, којима су за кандидате за пријем у радни однос изабрана друга лица а не и тужила. Тужила је поново поднела тужбу у парничном поступку у ком је, пресудом Основног суда у Бујановцу П1 284/16 од 11.04.2017. године, поништена одлука туженог и наложено му да изврши поновни избор кандидата у складу са условима из огласа објављеног у листу "Послови" од 31.12.2014. године. При поновном избору, тужени је донео две нове одлуке број .. и .. дана 02.11.2017. године, којима су изабрани други кандидати док тужила није изабрана, па су и те одлуке туженог, такође, поништене пресудом Основног суда у Бујановцу П1 340/17 од 22.08.2018. године и наложено туженом да изврши поновни избор између пријављених кандидата. Одлуком туженог број .. од 04.10.2018. године, тужила је изабрана између пријављених кандидата, па је на основу те одлуке она са туженим закључила уговор о раду бр. .. од 19.10.2018. године, по ком је ступила на рад код туженог 22.10.2018. године. Тужбеним захтевом тужила тражи накнаду штете због немогућности остваривања зараде у периоду од 01.02.2014. године до 22.10.2018. године, јер је тужени незаконитим одлукама, бирао кандидате који нису испуњавали услове за заснивање радног односа.

Првостепени суд је тужбени захтев тужиле усвојио јер је закључио да је она претрпела штету доношењем незаконитих одлука туженог и поред донетих судских одлука којима су те одлуке поништене, сматрајући да се одговорност туженог заснива на кривици која се претпоставља у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиле за накнаду штете одбио, применом одредбе члана 172. Закона о облигационим

односима, налазећи да у конкретном случају није било незаконитог рада туженог, па тужили не припада право на накнаду штете због немогућности остваривања зараде у периоду када није била у радном односу код туженог, имајући у виду да је тужили омогућено да изјави одговарајућа правна средства ради оспоравања законитости одлука туженог, што је она и чинила. По мишљењу другостепеног суда, у конкретном случају директор тужене је поступао у оквиру својих овлашћења, примењујући законе који се односе на заснивање радног односа, па тужени не може бити одговоран за штету која је евентуално настала услед погрешне примене прописа, односно погрешне процене испуњености услова за доношење одлуке о пријему у радни однос. Стога, по мишљењу другостепеног суда, како нема незаконитог рада органа тужене, не постоји основ за обавезивање туженог да тужили накнади материјалну штету, будући да није утврђена узрочна веза између предузете радње туженог (доношење одлуке по конкурс) и настале штете.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Одредбом члана 30. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005 ... 95/2018), прописано је да се радни однос заснива уговором о раду. Уговор о раду сматра се закљученим кад га потпишу запослени и послодавац (став 3.). Запослени остварује права и обавезе из радног односа даном ступања на рад на основу одредбе члана 34. став 1. истог Закона.

На основу одредбе члана 164. Закона о раду, ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом.

У конкретном случају, парничне странке су закључиле уговор о раду бр. .. од 19.10.2018. године, на основу кога је тужила ступила на рад код туженог 22.10.2018. године. У спорном периоду од 01.02.2014. године до 22.10.2018. године, тужила није била у радном односу код туженог па он није дужан да јој накнади штету на основу одредбе члана 164. Закона о раду. Одговорност туженог за штету не постоји ни на основу одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, јер то што је тужени, погрешном применом закона, у том периоду доносио незаконите одлуке о избору кандидата по конкурс на ком је и тужила била пријављени кандидат, није основ за накнаду штете тужили. Последице неправилне примене закона отклањају се коришћењем правних лекова (редовних и ванредних), па је тужила, у конкретном случају, вођењем спорова против туженог у којима су његове незаконите одлуке поништене, остварила своје право на рад, закључењем уговора о раду са туженим бр. .. од 19.10.2018. године. То што тужила на основу претходно донетих одлука туженог о избору других кандидата није изабрана и није засновала радни однос код туженог пре закључења уговора о раду 19.10.2018. године, није основ за накнаду штете тужили на основу одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, пошто одлуку о избору

одређеног кандидата за пријем у радни однос доноси искључиво послодавац, који има дискреционо право избора (или неизбора) између пријављених кандидата који испуњавају услове конкурса. Осим тога, тужени је, закључењем уговора о раду тужилци омогућио да оствари право на рад, па су неосновани наводи њене ревизије да јој је тужени причинио штету. Због тога тужилца неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу изнетог, применом члана 414. става 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**